

mezi se všechno chováli Boha. Vždyť bez jeho vůle bychom
tady nebyli. On je nejvyšší moudrý a ví, co je pro nás
dobré, je také všemohoucí, takže kdyby chtěl, abychom
spolupracovali na jeho zájmech jiným způsobem než
modlitbami a sebedobrotami, snadno by nás postavil na jiné
místo. Lžíme je tedy jeho přáním, abychom si zde
plnili svůj úkol: sít pro Krista ve věře v jeho Božskou
providenci. U skutečné, při tělesné práci, nemůžeme-li
člověk mnoho na nás myslit, můžeme snadněji svou
důvěru na jeho přání; uvědomovat si, že tu všechno
províká, je všudypřítomný; a v nás, že je zvláštním zpa-
sobem, takže jak je to v Liduščině pamětníku napsáno.

Myšlím mnoho na sv. Pavla, jak on tělesně pracoval
a snažil se myslit na oslavení Krista; jak neutekl z vě-
zení (kustím, že to bylo v Římu ve Filipách), i když se smetl
ním olověta jejích polítek a dveře se rozbili; jen z toho dů-
vodu tam zůstal, aby nebyl pokřtěn zálárně, kdyby mu
uprchli vězňové, že špatně snad hlídal. Jeho epistoly jsou
úžasné. Velce je vše sít jedním dechem, protože vždy jsou
nabity myšlenkami; každá ta myšlenka ve spojení s jinými
věcmi vytváří na celé rozjímání. A jsou to bytosti pravdy
které jsme se už učili v katechismu, nic nového, a přece
kolik nového! Celé hloubky a nádherné propasti Kristových
tajemství se otevírají. Souvislost oslavení Kristova s jeho